

Britisk realpolitikk:

DET 'STØRRE PROSJEKT'

CHURCHILL: «Tysk krenkelse av Skandinavia til vår fordel.» (18. feb. 1940)

REYNAUD: «Tysk gjengjeldelse mot Norge vår sjanse.» (26. mars 1940)

AV RALPH HEWINS

Møte i det britiske War Council, under ledelse av Hore Belisha.

III.

12. februar 1940 meddelte den britiske Foreign Secretary (Halifax) krigskabinetet at han var «redd for at Norge og Sverige ville nekte vår ekspedisjon til våren å passere og at vi i mars fremdeles ville finne oss ute av stand til å hjelpe Finland.»

Det ble pekt på at «til våren ville finnene trenge 30—40 000 mann og at vi ikke kunne sende dette antall frivillige. Og i ethvert tilfelle var bare frivillige som var

skivante av noen nytte, og av slike hadde vi mindre enn 400.» Imidlertid mente Churchill at det var umaken verd fra et strategisk synspunkt «å få foten innenfor døren i Skandinavia.» (Woodward side 83).

18. februar pekte Foreign Office på at vi trengte finsk samtykke til vår intervensjon med regulære tropper. «Hvis vi ikke fikk det», fortsetter Woodward, «måtte vi revurdere hele vår plan.»

The Chiefs of Staff slo fast at omfanget av tyske luftangrep mot Trondheim kunne bli «betydelige», men at det var verd risikoen hvis vi skulle kunne sikre malmfeltene. Churchill mente at «hvis tyskerne kom oss i forkjøpet ved å okkupere flyplasser i Norge og det sydlige Sverige, ville en tysk krenkelse av skandinavisk territorium i det store og hele være til vår fordel, ettersom det ville gi oss full berettigelse til å rykke inn i Sverige for å sikre malmfeltene.»

Denne hensynsløse britiske holdning ble demonstrert da HMS Cossack bordet det tyske forsyningskip Altmark i norsk territorialfarvann 16. februar og fjernet 300 britiske fanger med makt. Den britiske regjering avsto den norske re-

gjerings forslag om at saken skulle løses ved voldgift og «registrerte sin beklagelse over at den ikke hadde hatt noe annet valg enn å følge en kurs som, skjønt den etter deres mening var fullstendig rettferdiggjort av omstendighetene, man innrømmet omfattet dette å gå til aksjon i norske territorialfarvann.»

Victor Mallet, britisk minister i Stockholm, mente at et stort antall britiske frivillige ville få lov til å reise gjennom Sverige på vei til Finland, men at «hvis vi ønsket svensk samtykke til direkte intervensjon, ville vi måtte overbevise svenskene om at vi kunne beskytte dem mot et kombinert russisk-tysk angrep. —

— Direkte intervensjon i stor skala, omfattende krenkelse av svensk nøytralitet, kunne bare rettferdiggjøres ved at den lykkedes. Ellers ville vi miste all sympati i Sverige og kaste svenskene i Tysklands armer.»

Den britiske forklaring på Altmark-hendelsen ble «vel mottatt i USA», men Lord Lothian, britisk ambassadør i Washington, mente at «ytterligere aksjon, slik som å legge ut et minefelt i norske territorialfarvann, kunne få en mindre god mottagelse og styrke den voksende følelse av å ville hevde amerikanske nøytrale rettigheter likeoverfor egenmektige britiske inngrep.» Etter dette utsatte krigskam-

(Fort. side 6)

Da Danmark ble reddet fra russisk okkupasjon

Og en av redningsmennene ble henrettet som «landsforræder»

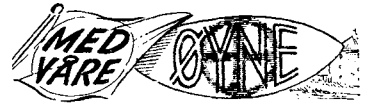
I Danmark foreligger det nå publikasjoner som avslører forhold man har forsøkt å skjule for of-

Berni Balchen berettet om de russiske planer i 1945, som bygget på okkupasjon av Danmark. En okkupasjon som med nød og neppe ble unngått, slik det berettes om her.

fentligheten. Vi tenker her på visse avsløringer av den tidligere kommunist, kulturhistorikeren og forfatteren Peter P. Rohde i en oppsiktsvekkende memoarbok «Midt i en Ismetid», avsløringer som også har interesse for norske forhold.

Han og hans hustru, Ina, ble i 1953 ekskludert av det kommunistiske parti fordi de var for kritiske, og nå røper han da i sin bok at kommunistene i 1945 hadde kupplaner i forbindelse med en forventet russisk besettelse av Danmark. Når det ikke ble noe av det hele, så skyldtes det at engelskmennene takket være innsats av en senere henrettet dansk «landsforræder» kom russerne i forkjøpet. Så nære på var det imidlertid at Frihedsraadets kommunistiske Gesandt i Moskva, Thomas Døssing, forhandlet om russisk innmarsj i Danmark.

Kommer solkorset igjen til «heder og verdighet».
— Fra «Folk og Land».

Det er universitets-SUF'ene som spør slik i UNIVERSITAS nr. 2 for år. Dette plumpe forsøk på å avlede oppmerksomheten fra egen virksomhet og Creditbankens private sikkerhetstjeneste omtales på side 2 «I brennpunktet», og på Ungdomssiden, hvor man også finner fortsettelsen av «Den lille sorte». Side 4.

Likvideringslisten

fortsettes på side 5.

HELLIKSENS ARTIKKEL OM LANDSSVIKOPPGJØRET avsluttes også på side 5.

«I brennpunktet» beskjeftiger seg når det gjelder utlandet først og fremst med utviklingen i Afrika, som i syttiårene synes å ta en annen retning enn sekstiårenes. Se side 2.

Skodvins historieakrobatikk

er emnet for lederen på side 3 denne gang.

Rohdes avsløringer er møtt med isende taushet, noe som vel imidlertid bare er et ytterligere bevis på riktigheten av det som anføres. En unntagelse danner Jyllands-Posten, og til dette blad sier Rohde:

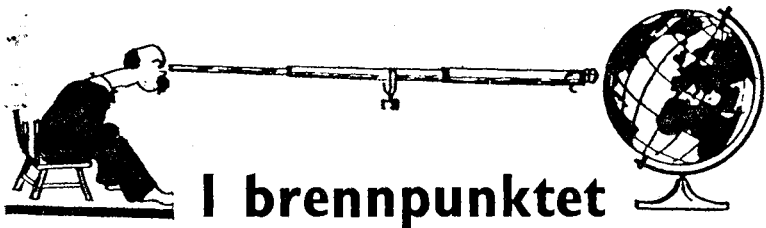
«Tausheten er beskjæmmende og bidrar til den alminnelige historieforfalskning om kommunistenes lojalitet under besettelsen.

Jo lenger tid der går, des mere kildemateriale tapes det til belysning av (Fort. side 7)

Daladier krevet landgang i Norge uansett motstand eller ikke, og det samme krevet hans etterfølger Reynaud. Britene var vel sikre på at det ville bli akseptert av Norge etter at Secret Service hadde be-

arbeidet grunnen.

I brennpunktet

UTE

Det er jo litt av hvert som påkaller oppmerksomheten i verdenspolitikken. Vi kan nevne hendelsene i Indo-Kina, som vi såvidt streift sist, med ny halvhjertet amerikansk militær aksjon. Men den sak bør vel kanskje modne litt til før en kan si noe sikkert om hva den kan føre til.

Når det gjelder Midt-Østen så ble det jo ingen egentlig avklaring da våpenhvileavtalen utløp heller. Som ventet gikk Egypt med på en forlengelse, men bare for 30 dager, og det ble understreket at det var siste frist hvis Israel ikke i løpet av den tid påbegynte en tilbaketrekning fra okkupert område. Og det er visselig det siste Israel tenker på. Man har derfor reagert temmelig surt i Jerusalem. Når Egypt antydte at en israelsk tilbaketrekning ville bli fulgt av en åpning av Suezkanalen igjen, så ble det betegnet som propaganda overfor verdensopinionen. Israel håper vel fortsatt på amerikansk støtte trass i både verdensopinion og sunn fornuft, men en viss uro kan spores ettersom en fugl har sunget om at den egyptiske president hadde fått amerikansk forsikring om israelsk tilbaketrekning før han holdt sin tale.

Men bortsett fra disse hendelser er det kanskje det som utvikler seg i Afrika som på lengere sikt fanger interessen. Allerede før man var helt ferdig med Commonwealthkonferansen i Singapore, hvor spesielt sjefene for Zambia, Tanzania og Uganda hørte til den aggressive fløy som truet med å sprengte hele Samveldet, fikk disse herrer nok å tenke på i egne land. Saken er jo nemlig den at i alle disse svarte stater er det en herskende stamme som undertrykker de andre og «diskriminerer» dem i en utstrekning som ville være utenkelig i det Sør-Afrika de angriper for «rasediskriminering». Uganda-sjefen Obote ble simpelthen avsatt mens konferansen i Singapore pågikk, og reiser nå rundt i Tanzania, i Etiopia og andre steder for å få militærhjelp til å gjøre kål på konkurrenten. Eftersom Etiopia er fullt opptatt med å undertrykke Eritrea og den svarte befolkning der, har Juda Løve vel intet tilovers å hjelpe Obote med.

Nyerere i Tanzania teller på knappene og Britannia har straks godkjent det nye regime i Uganda, kanskje som en takk for sist.

Og mens Heath fremdeles vrir seg når det gjelder våpensalget til Sør-Afrika som man er traktatforplikt til, så ser det ut til at Sør-Afrika selv ikke er så overvettets interessert i våpenkjøpet. Det kan nemlig, som hittil, skaffe seg våpen annensteds fra, først og fremst fra Frankrike. Det vil bare ha Britannias offisielle villighet som en fjær i hatten.

Førstnevnte land driver som kjent en utstrakt våpenhandel uten smålige ideologiske hensyn og det la ter også til at det driver en bevisst politikk i det franskorienterte Afrika med sikte på å få disse stater til å komme på en vennskapelig fot med det hvite styre i Sør-Afrika. Den franske presidents afrikareise er vel et ledd i disse bestrebelsene, som synes å ha blitt vel mottatt. Dette gjelder spesielt Elfenbenskysten, Gabon og Madagaskar. Og selv når det gjelder Zambia, for ikke å snakke om Malawi og Mauretania, øker stadig handelen med Sør-Afrika.

Så det er ikke rart at det nå lyder optimistiske toner fra dette siste land. Det slås i meldinger derfra fast at syttiårene vil komme til å se en annen utvikling i Afrika enn den i sekstiårene. Og meget synes å tyde på at man får rett. Det er derfor på høy tid at Britannia kaster vrøvlet overbord og går inn for realpolitikk hvis det ikke skal komme til å miste enhver innflytelse i Afrika. Det gjelder ikke bare våpensalget og holdningen til Sør-Afrika, men ikke mindre den gamle tvisten med Rhodesia.

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

85 ÅR

Vi gikk glipp av det på dagen, men vil likevel post festum nevne at fhv. fiskerikonsulent og marinekaptein S. E. Sunde, Oslo fylte 85 år 6. februar. Sunde var i Forbundets første tid som kjent knyttet til sekretariatet som bokholder og gjorde som sådan et utmerket og grunnleggende arbeid. Men så er han da også en i alle henseender korrekt og ansvarsbevisst mann, en hederskar i ordets dypeste mening.

HJEMME

På den hjemlige arena er det kanskje Den norske Creditbanks anti-SUF-aksjon, som har vakt mest røre i andedammen. Banken har som kjent blitt oppskremt over utsiktene til en SUF-dirigert revolusjon, innledet med allehånde streikeuroligheter m.v., og har sendt sine forbindelser advarsler, til og med ledsaget av navner på misliebige personer. Vi skal ikke her ta standpunkt til det rimelige eller urimelige i at en bank driver privat sikkerhetstjeneste, men bare slå fast at det er et nytt tegn på skuffelse over myndighetenes unnfallenhet overfor angrep på samfunnet. Slik de foreslår og delvis også etablerte borgervern er det.

En annen side av saken er hvor alvorlig det er grunn til å ta denne skoleguttelken med revolusjon som drives av SUF. Noen samfunnsfare representerer det neppe, og det hele ville vel for lengst ha kokt bort i kålen av seg selv hvis ikke dagspressen her, som når det gjelder f. eks. narkotikamisbruket, hadde sørget for reklamen.

Men de små og litt større SUF-ene later til selv å ha blitt oppskremt over bankaksjonen og det som henger sammen med den. Og etter gammel taktikk skråler de da «Stopp tyven» og peker på de nasjonale studenter, som beskyldes for «nazistisk virksomhet» — hva nå det måtte være — og til og med for noe så farlig som å lese FOLK OG LAND. Så banken burde visst rettelig heller ha gått løs på dem.

Og om ikke Norsk Rikskringkasting har tonet flagg før, så gjør man det da iallfall nå. Funksjonærene der har fått sin lønn over konti i Creditbanken, men nå forlanger de lønningene overført til en annen bank. Så nå blir nok banken myk i renteføttene!

Dagspressen — bortsett fra MORGENBLADET da — ryster også betenkt på avisnodene. Tenk noe så udemokratisk som å sette opp

Redaktør Fanebust har gått bort

Så kan Uretts-Norge trekke et lettelsens sukk: et av dets ofre, redaktør Toralv Fanebust, Sandnes er blitt taus for alltid med sine anklager og sitt ustanselige og utrettelige krav på rettferd.

Allerede for noen år siden fikk Fanebust merke de helsemessige følger av den påkjennning han hadde vært utsatt for gjennom årrekker og under et besøk i Oslo avgikk han plutselig ved døden 9. februar. Noen dager før hadde han holdt et foredrag og han virket da i form og engasjert som vanlig.

Vi skal ikke her og nå ta opp igjen det som rammet redaktør Fanebust da han i den første etterokkupasjonstid forsøkte å tale hetsen og uretten midt imot. Selv han med den uplettede «nasjonale holdning» ble valset ubarmhjertig ned av representantene for det nydemokrati som tok plass i maktens hynder og ville se blod og hevsn for å være blitt skubbet tilside i okkupasjonstiden.

Fanebust våget å si ifra i skrift og i tale, og «den gjenopprettede rettsstat» trådte straks i virksomhet. Varetekstsarrest, rekorddom for «injurier» på 9 måneders fengsel ubetinget, trusler, boikott og overvåking ble den formasteliges lodd. Den omgang han fikk ville vel ha knust de fleste, men Fanebust kunne ikke avfinne seg med uretten. Og vi tror det mere var en skamfølelse på vegne av det samfunn han hadde trodd på enn egentlig egen skade som var drivfjæren i den kamp han nå senere har ført i innpå et kvart århundre.

Toralv Fanebust var så-

lister over politiske motstandere! Og dog vet vel denne presse at det siden 1945 har vært ført lister både her og der over tidligere NS-folk — uten at noen skrek, aller minst pressen.

visst ingen NS-mann, for ikke å nevne nasjonalsosialist, men han var en tapper forkjemper for deres sak som han visste var rammet urettferdig. Og han var vår venn på det private felt.

La gå med at han i den årelange kamp kanskje kunne gi preg av å ha blitt en slags kverulant. Det går vel gjerne slik med dreyfuser at de ikke ser annet enn urett og overgrep overalt. Men gjennom all sin kamp var han en mann og et godt menneske som vi vil minnes med vemod og takknemlighet. Og vi tror at en gang vil historien også gi Toralv Fanebust den oppreisning han higer etter, den Uretts-Norge med dets påtalemyndighet og rettsvesen nektet ham helt til siste slutt.

O.M.

Dødsfall

En av de gamle, trofaste kampfeller, Herman Berge, Halsnøy, er avgått ved døden.

Berge var opprinnelig musikk-løytnant. I tyveårene sluttet han, som så mange andre av de senere NS-folk, seg til Fedrelandslaget og dirigerte lagets orkester så lenge det eksisterte. Senere var han med og stiftet Nasjonal Samlings musikk-korps på Paradis og ledet dette gjennom alle år. Under okkupasjonen var han også en tid leder av Hirdens Musikk-korps i Oslo.

Hans mange kamerater fra denne tid vil huske ham som en streng gammel militær, men med et varmt hjerte og stor glød bakom. Han var en kjernekar og en hedersmann, noe det også ble gitt sterkt uttrykk for under begravelsen. Her ble det bl. a. lagt ned krans fra Halsnøy Musikk-lag ved kommunekasserer Olav Koløy, som rettet en varm takk til mennesket og musikeren Herman Berge. Også sønnen, Haakon Berge talte varme ord om sin far på familiens vegne.

Herman Berge ble som sine kampfeller og kamerater rammet av det meningsløse «rettsoppgjør» og følte sterk bitterhet over å bli gjort til syndebokk for Nygaardsvoldregjeringens svikt og forsømmelser. Hvis det var noen som var landsforrædere, så var det disse folk og deres medansvarlige, mente han. Berge var sterkt interessert i det arbeide vårt blad utfører i den historiske sannhets interesse, og han fulgte trofast med i Folk og Land så lenge han kunne.

Vi lyser fred over hans minne.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Statssirkus Norge

Den statsansatte historiske luftakrobat, professor Magne Skodvin, har i årrekker nå forlystet forbausete og imponerte landsmenn med sine luftige sprang og saltomtaler høyt oppe under kuplen i det norske statssirkus. Ingen vanskeligheter var så store at ikke akrobatene lett hoppet luftbukk over dem. Og alt dette til og med uten spor av motforestillinger sikkerhetsnett.

Det var igrunnen bare å bøye seg for en slik uvøren spenst og slik utrolig historisk elastisitet. Men også en sirkusartist trenger å fornye seg og her begynte vel Skodvin å sakke litt akterut. De gamle numrene ble etterhvert litt slitte i kanten og mange av tricksene som en slik akrobat alltid må benytte seg av var ubarmhjertig blitt avslørt. Så vår historievann var på utkikk etter noe nytt og slagkraftig.

Professor Skodvin blir som kjent alltid tilkalt av the Establishment når det knaker i historieforskningens sammenføyninger, og har derfor naturligvis hendene fulle til enhver tid. Men han så seg likevel utvei til en større offensiv i AFTENPOSTEN, det så nasjonale organ. I artikkel på artikkel tresket han sin gamle halm i en polemikk med Einar Syvertsen uten å virke særlig overbevisende — visst ikke engang når det gjaldt ham selv. Han syntes visst derfor det falt som manna fra den formørkede historiehimmel da Arild Hamsun i et klart og logisk innlegg i AFTENPOSTEN fremholdt at professorens siste poeng, med at det opprinnelige uttrykk i det tyske utkast til våpenstillstandsavtalen med Norge ble endret, ikke hadde noen slagkraft ettersom han ikke kunne se at det var noen reell forskjell på utkastet og det uttrykk som ble brukt.

Nå mente nok Skodvin at hans store stund var kommet til å servere det nye luftklovnenumret. I et innlegg som er så usannsynlig at det vel er sikret oppbevaring på Historisk Museum — hvis man har noe raritetskabinett der da! — hevder han at når det opprinnelige uttrykk «Die norwegischen Streitkräfte zu Land, zu Wasser und in der Luft» i den endelige avtale ble rettet til «Die gesamten norwegischen Streitkräfte», så skyldtes det at «dei tyske forhandlarane nå kjende til at avtalen ikkje kunne gjelda for alle norske styrkar.» Ja, så skriver han vitterlig!

Når det står at samtlige norske stridskrefter nedlegger våpnene, så betyr det altså ifølge Skodvin at det «ikkje kunne gjelda for alle norske styrkar.»

Her opphører, som man forstår enhver saklig og alvorlig diskusjon, for her begynner jo åpenbart det historiske klovneri.

Forklaringen på den endring som ble foretatt og som den norske befullmektigede undertegnet må jo åpenbart være akkurat det motsatte av det Norges historiske veileder hevder — hvis det da overhodet ligger noe reelt i den — nemlig at det første uttrykk kunne misforståes derhen at kapitulasjonen og våpenstillstanden bare gjaldt de stedlige norske stridskrefter under Ruges direkte kommando og at det derfor, ettersom tyskerne fikk kjennskap til at noen mindre norske marinefartøyer m.v. hadde kommet seg over til England i likhet med eksilregjeringen, skulle presiseres at det gjaldt «samtlige norske stridskrefter», altså også de utenfor landets grenser. Ruge hadde jo regjeringens fullmakt til å gjøre ende på fiendtlighetene og hans myndighet gjaldt alle den norske stats

stridskrefter hvor de enn befant seg.

La gå med at professor Skodvin ingen militær er og ikke har forstand på slike ting, men det burde pålegge ham en viss moderasjon i forsvarsadvokatvirksomheten for historielegenden. Hvis han da vil bli oppfattet som en seriøs historiker og ikke bare er ute for å lage historisk sirkus for folket.

Og en ting til i samme slengen. Hvorfor er Skodvin så taus om det Arild Hamsun også pekte på, at professoren ikke hadde tatt med hva resultatet av våpenstillstandsavtalen i Trondheim ble her hjemme? Og hva disse virkninger betød for vurdering av avtalen. Han tenkte vel da bl. a. på at samtlige norske offiserer som var kommet i krigsfangenskap — bortsett fra Ruge selv — ble løslatt etter alle som en å ha gitt sitt æresord skriftlig på ikke å kjempe mot tyskerne så lenge verdenskrigen pågikk. Kunne det skje hvis krigen fortsatte?

Derefter vendte offiserene tilbake til sine militære kontorer og fortsatte sitt vanlige fredsarbeid inntil administrasjonsrådet i august 1940 opphevet hele greia og overlot administrasjonen av restene til Sivilforvaltningen under major Kjelstrup. Kunne det skje med tysk billigelse hvis krigen fortsatte?

Ruge selv overlot et medlem av den tyske overkommando en beretning om den norske krigføringen. Kunne det skje hvis krigen fortsatte?

Lindbäck-Larsen fløy bena av seg for å få tysk tillatelse til å bygge opp en ny norsk hær i Finmark og søkte herunder støtte hos «det nazistiske» Innenriksdepartement under Hagelin. Kunne det ha skjedd hvis krigen fortsatte?

Og 1. divisjon som var internert i Sverige vendte med tillatelse fra alle hold hjem igjen til Norge. Kunne det ha skjedd hvis krigen fortsatte?

ALFRED DALE:

Den store skjelven

Der skjer store og alvorlige ting i landets hovedstad: Den norske Creditbank og Stiftelsen Libertas har utgitt hver sitt skrift om de radikale studenters ordskvalder omkring emnet likvideringen av vår liberal-kapitalistiske samfundsordning og innføringen av proletariatets diktatur. Der gikk tre dager, så ble hele den konservative fløy slått av stor rædsel for de radikale studenters kommende raseri.

I denne tilstand av frykt og beven er det at hovedredaktøren i Morgenbladet skriver sin leder «Nazisme». Det er kommet mannen for øret at der blant studentene på Blindern skal finnes 200 til 300 nyfascister. Ved nærmere undersøkelse viser det seg å være en hop Høyregutter som i fritiden sysler med den oppgave å kaste SUF ut av ledelsen av Studentersamfundet, men sett noen fascistiske og nazistiske horn på guttene så nasjonen kan få anledning til å rope: Fri oss fra det onde!

Hvorfor så taus om dette, professor Skodvin?

«Israelis go home!»

Det forbauser oss at ikke de aldri hvilende jakterne på diskriminerings-tendenser har skreket opp om det franske militærakademiet, «L'Ecole de Guerre»s siste fremstøt, som utelukket israelske krigsskoleelever ved siste elevopptak. Det smaker uhyggelig av alminnelig diskriminering, synes vi, og der til av det som meget verre er, nemlig antisemittisme. Og når man attpå til forhøyer kvoten av arabiske krigsskoleelever, da er det rett og slett provoserende. Hittil er det alltid blitt reservert et antall plasser på ett- og toårige kurser for israelerne ved denne skolen.

Redaktøren har lenge fryktet at der ville komme en nasjonalsosialistisk gruppering oppe på Blindern. Men vet da mannen ikke at den person som i skrift, tale eller handling viser nazistiske tendenser er hjemfalle til straff, og at overvåkingen her er meget skarp?

«Lenge har den gammel-nazistiske avisen «Folk og Land» vært distribuert blant Oslo-studentene». Ja, noe må da studentene ha å le til i den daglige ensformighet. At vår vesle avislapp skulle virke misjonerende og det blant studenter, nei — og husk straffen og overvåkingen.

«Det er en trist avis». Helt riktig, men hele den norske presse fra Morgenbladet og Farmand til Orientering er drepende kjedelig, det eneste glimt er om sommeren statsministerens fritidsantrekk, om vinteren EEC, smør- og fiskepriser.

Vi får vite at de færreste NS-medlemmer hadde noen ideologisk forankring. Kan så være, men hvilken ideologisk forankring hadde og har det såkalte borgerskap fra Høyre til og med Arbeiderpartiet. Den eneste ideologi idag er marxismen, og det har vår våkne ungdom forlenget oppdaget.

Så er det at redaktøren overmannes av sin frykt for SUF's kommende vrede, og med bønn om nåde.

«Nu, i 1971 å skulle skape noen form for nasjonalisme på et ideologisk grunnlag nær nasjonalsosialismen, vil bli en tragedie. Vi vil også rette advarsel mot eldre som furnerer og oppmuntrer denne ungdom. Skap ikke ulykke.»

Nasjonalsosialismen var en kort episode i Europas liv, den ble avsluttet våren 1945, og kan aldri gjenopstå. Men før den og etter den levet og lever erkekapitalismen, den vi i vår propaganda kalte plutodemokratiet. Men som redaktøren aldeles riktig bemerker, «Folket er en gang for alle vaksinert», og det så grundig at bare rop: Fascisme, nazisme, nazi-purk og du har seiret stort og avgjørende, så stort at selv de konservative studenter i fulleste alvor setter et stort spørsmålstegn ved selve den private eiendomsrett.

Skap ikke ulykke! Det er en tilsnikelse å rette ropet til oss, vår avis, vår redaktør. Skal der absolutt i frykt og beven ropes, så rett ropet til en bank, en stiftelse og til alle gammelkapitalister.

Alfred Dale

Generalforsamling i A/S Folk og Land

holdes lørdag 27. februar kl. 12 i Kierschowsgt. 5, Oslo.

Til behandling foreligger regnskapet for 1970, valg m.v.

Til å møte innkalles aksjonærer, som også kan representere andre aksjonærer hvis de har skriftlig fullmakt. Fullmakt kan også sendes styrets formann, kaptein Olaf Holm, Hunsdalen, Rute 2012, 3500 Hønefoss, eller eventuelt redaktør Meldom under avisens adresse.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme dag og sted kl. 11.

Olaf Holm,
styrets formann

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Minervas disipler?

I forbindelse med at en student ble ekskludert av DK-SF (Den Konservative studentforening) ville vi avlegge denne forenings representanter på Blindern et besøk. Vi gjorde to forsøk, og vi fikk to forklaringer på eksklusjonen, m.a.o. høyre hånd vet ikke hva venstre foretar seg.

Vi snakket først med en økonom, som står på høyres liste i Bærum og som har en viss pengepolitisk teft. Han forklarte bare hva som menes med konservatisme. Hans definisjon var i tråd med det en kan vente fra den kanten.

Vårt annet møte var positivt sett fra vårt synspunkt. Der fikk vi se hvordan «moderne» demokrater, med glatt hår, briller og slips ville framføre en oppgave i logikk til forberedende i filosofi. Svada om konservatisme m.m. blandet med en nasjonal, kristen bevegelse som ga lattermusklene en viss form for morsjon. Aldri har så få konservative sagt så mye omkring så lite som da. Vi fikk da heller ingen forklaring på hvorfor eksklusjonssvøpen ble hevet.

Vi fikk beskjed om at vi var «nazister» og udemokra-

tiske. Fine fraser framført av dagens prektige stand. Ivar Glomstein, forhenv. formann i DKSF skrev i Minerva, organ for samme forening, at en idealist skulle reise til Athen for å ta livet av juntamedlemmer. Vi spurte om dette var et kristent livssyn. Benkeslitterne kom da med ukens svar; de kunne ikke uttale

seg, da de ikke hadde lest Minerva!

Makan til kobbel, ikke lest sin egen forenings hovedorgan og attpå til bli satt ved dens bord på Blindern for å agitere!

Man kunne like godt satt Sigurd Allern og frøken Ustvedt der. De hadde gjort en like bra forestilling for fullsatt sal.

Adolf

HALLGEIR HORDE:

Ånden som går

Så har det hendt igjen. Den demokratiske søndagsfreden er blitt forstyrret og velferdsborgerne et øyeblikk skremt ut av sin illusjonsverden. Hvis de sjokkerende etterretninger er riktige, skal der blant studentene på Blindern, finnes noe mellom tre- og firehundre mer eller mindre aktive nazister. Og hvor mange finnes det ikke da utenfor Blinderngjerdet?

En av de derværende trykksvertemedier har til og med kommet over et internt, hemmelig dokument som forteller om livlig «ny-nazistisk» konspirasjon i hovedstaden. Og når de formastelige attpåtil, etter hva vi hører, i et antall av nære dusinet, har tillatt seg å istemme en gammel «brum»

schlager på en av venstrefolkenes egne stamkneiper i Oslo, alt i ett mens de hygget seg med sine ølseidler på ekte nazistisk vis, da er det nesten for meget av det gode.

Annonseplantasjen i Akersgaten kommenterer på lederplass med bekymring i hu, og finner det — dog uten å si det direkte — stort sett trist at demokratiet etter å ha beseiret Nazi-Tyskland og siden kjempet tappert i 25 år for frihet og fremskritt, nu plutselig er tilbake på det stadium hvor verden befant seg i 30-årene da Hitler forberedte sin karriere.

Om sant skal sies — og det skal det jo i et blad som Folk og Land — så er vi jo (Forts. side 7)

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

III.

Hva er nasjonen idag?

Svarene kan i vår verden bli mangfoldigere enn noen sinne tidligere fordi det ikke finnes noe selvfølgelig, alment og tradisjonelt svar mer. For mange er svaret religionen, overfor hvilken alt annet står tilbake i verdi. Det blir stadig tydeligere hvor innskrunpende den gruppen er som føler seg primært forpliktet her. Så krigersk det enn lyder: De manglende religionskriger i Europa viser denne åndelige krafts maktløshet.

Ideologier kan idag erstatte integrasjonskraften i

nasjonalismen, det har erfaringen vist. For mange er det følgelig bekjennelse til den liberal-demokratiske grunnordning som skal overvinne den moderne nasjonalisme. Men det skulle vel ikke være altfor vanskelig å oppdage i hvor liten grad de liberaldemokratiske formalprinsipper har slått rot i folket selv, og i hvor liten grad de kan gjøre det, ut fra det de er.

Videre har vi kommunismen, som selv mener å kunne forene tre populære elementer; Vitenskap, utopie, og revolusjon. Men de bor-

gerliggjorte byråkatiregimer i Øst-Europa har latt den revolusjonære ideologi tørke inn til lærebokstoff og pliktmesser. Ferdig med det! Og plutselig er det de gamle, «utdødde» nasjonalismene som vokser ut av det ideologisk forkalkede legeme. Fra Stalins «fedrelandskrig» over Romanias nynasjonale toner til slovakenes oppstand ser vi de samme krefter i bevegelse.

Endelig har vi det siste ideologiske sidespor: Det nye venstre. Men tror virkelig noen for alvor at den eksotisk-romantiske maosismen, med sin ide om den permanente revolusjon lar seg anvende på europeiske forhold? Dens tildragelseskraft vil vi ikke betvile, men dens popularitet viser også den uhyggelig store åndelige armod blant «moderne» ungdom. Ikke desto mindre

KAMPSANGER FRA DENGANG:

17.

Heller ikke den etterfølgende sang hører til de mest kjente, men den gir også glimt av ikke uvesentlige drag i oppfatningen dengang, den sterke forbitrelse mot det England som man syntes hadde sveket både Vest-Europa i sin alminnelighet, og den germanske sak i særdeleshet med sin krig mot Tyskland. En av dem som følte dette sterkt var den ikke ukjente Anders Underdal, som har skrevet teksten til sangen. Han som så mange andre reagerte sterkt mot de britiske angrep mot vår skipsfart som bragte oss nødvendige forsyninger, og han mintes i den forbindelse gamle britiske overgrep.

Fram til fronten

Anders Underdal.

1. Fram til fronten sterkt vi spa-nar. Dagen gryr, no

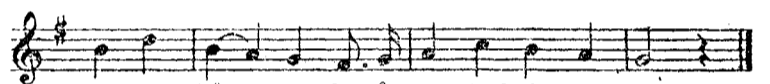
kjem vår tid. Vidkun Quisling djervt oss ma-nar: Kom bli

med til man-dig strid. Landet treng deg. Du er

kå-ren til å hev-da No-rigs rett. Du er fødd og

gu-de-bå-ren for å ver-ja heim og ett.

2. Væpna menn i tokt på havet
herja vil den norske kyst —
senda fredsælt folk i kavet
er for briten arvelyst.
Gjeva eld mot vernlaus skute,
blir til sport for denne kar'n.
Mangei mor umbord derute
sokk til botnar med sitt barn.

3. Difor fram no, kamerater.
Snart skal Englands time slå,
alle feige mordpirater
skal for domarsverdet stå.
Alt av løgn og list seg hemner —
britten støtt det norske sveik.
Fram! I taktfast marsj vi stemner
til den harde hildarleik.

må disse forhold bli gjenstand for vår grundige analyse, vi må kritisere og trekke våre slutninger. Aldri kan nykommunismen bli erstatning for norsk eller europeisk nasjonalisme, snarere en stimulans.

Altså må vi kunne slå fast at Europas nasjoner, uansett indre oppbygning, må være målet for moderne integrasjonsbestrebelsler. Kosmopolittenes verdensfremmede hjernespinns skal vi ikke ofre mange ord på. Deres ideer fascinerer ikke mer, de blir daglig latterliggjort av virkeligheten, deres profeter og organer (f.

eks. FN) svikter ved hver eneste prøve de blir satt på.

Men likevel: Kan vi sette den overleverte nasjon i sentrum for politisk handling og tenkning? Hvilke konsekvenser trekker vi av de store europeiske borgerkriger i dette århundre? Vi må bryte opp det stivnede system som truer oss med sin status-quo-tenkning. I hvilken retning skal vi bryte en åpning? Hvor er fremtiden?

La oss ikke spekulere altfor meget over det, vi vet det forlengst: Fremad er dit hvor Europa ligger.

(Fortsettes)

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

47. Statspolitifullmektig Thorhus, Oslo,

ble lørdag 4. 11. (1944) ved 9-tiden om morgenen skutt da han kom ut fra Munke-damsveien 55, hvor Stapos skole holder til. Gjerningsmannen kom sykklende og fyrte av flere skudd mot Thorhus på kloss hold uten å gå av sykkelen. Siden syklet han videre. Folk i gaten foretok seg intet. Kilde: «Fritt Land» nr. 97, fredag 10. 11. 1944. —

Attentatforsøk mot politimester Hauger, Rjukan

I slutten av november måned 1944 ble det gjort et attentatforsøk på politimester Hauger på Rjukan. Tre ukjente menn ringte på døren i Haugers bolig på Killa som ligger nokså høyt oppe på dalsiden. Det var fruen som åpnet, og de tre karene spurte om veien til ingeniør Engers hus. Da hun pekte ut veien for dem, trakk de plutselig opp revolvere og sa at de ville skyte hvis hun skrek. Men fru Hauger skrek allikevel, og politimesteren kom styrkende til. Imidlertid skjønte han at det var noe galt på ferde, og han forsøkte å stenge døren. Men karene skjøt gjennom denne og såret Hauger hårdt. Han overlevet. En kilde — Norske Nyheter fra LONDON hevder 5. januar 1945 at det hele var en provokasjon. Lokalpressen og andre kilder bekrefter at dette var et mordforsøk i velkjent stil, fra «gode» nordmenns side. —

48. Uidentifisert dødsoffer.

«Aftenposten» fredag morgen, 9. mars 1945: Mord på åpen gate i Bergen.

Fra «Aftenposten»s korrespondent, Bergen 8. mars: Ved 21.30-tiden 6. mars ble det i Rosenkrantzgaten funnet en død mann. Det viste seg at han var blitt drept av

3 skudd. Liket ble bragt til legevakten og deretter videresendt til Gades institutt for obduksjon.

Den drepte er i 35-årsalderen og heimehørende i Bergen. Politiet ber nå mulige øyenvitner om å melde fra til Kriminalpolitiet. Av «Aftenposten» for 16. mars 1945 framgår det at mannen het **Alf König**. Videre at en konstabel i nærheten ble varslet om hendelsen av et eldre ektepar som sa at det var foregått noe grusomt. En ung kvinne i nærheten i følge med en representant for Okkupasjonsmakten var ikke langt fra der skuddene falt. Hun rømte unna så fort hun kunne. Ekteparet og den unge kvinne blir nu oppfordret til å melde seg for politiet til avhøring. —

49. Attentat mot 6 politimenn. 1 drept.

I en privat melding til TT fra Oslo heter det at natten til igår ble det foretatt et bombeattentat mot 6 politimenn i nærheten av Hønefoss. Ved 2-tiden om natten inntraff en kraftig eksplosjon (tidsinnstilt bombe). Fire av politimennene var ikke tilstede i bygningen. Den ene av de to tilstedeværende døde øyeblikkelig og den andre ble såret.» Attentatet hadde en politisk bakgrunn. — (Kilde: Norsk Tidend nr. 72 (408) LONDON onsdag 6. 9. 1944.)

50., 51., 52., 53. og 54.

Arbeiderne **Jon Nilsen, 36, Alf Eriksen, 40, Jon Hansen, 20, Thor Thorsen og Arthur Finnestad, begge i tyveårsalderen.**

«På et arbeidssted utenfor Stavanger hendte det fredag en eksplosjonsulykke som kostet 5 arbeidere livet. De drepte er Jon Nilsen, 36, Alf Eriksen, 40, Jon Hansen, 20, Thor Thorsen og Arthur Finnestad, begge i 20-årsal-

SVERRE HELLIKEN:

Økende tvil om landssviksoppgjørets lovlighet

II.

Megen kløkt er til ingen nytte anvendt for å oppheve den ugyldighetsgrunn som ligger i både norsk og tysk krigsinstilling. Det hevdes at allikevel foreligger krigstilstand og krig «de jure» inntil fredsavtale er inngått. Men det ble vedtatt i legalt fulltallig statsråd 7. juni 40 — før flukten til England at det var «håpløst for Norge å fortsette krigen,» likesom Ruge ifølge 'Krigens Dagbok' I, (1946) side 444, 9. juni 1940 skrev: «Det er enighet om at vår militære motstand opphører i kveld kl. 24». Derved — og ved samtidig kapulasjonsavtale (s. 410) og etterfølgende våpenstillstandsavtale, begge omhandlende hele Norge, og den siste «trådt i kraft den 11. juni 1940», ifølge Ruge s. 411.

Administrasjonsstyret hadde også 6. august 1940 besluttet hele det norske forsvarsvesen opphevet, fordi Tyskland jo hadde overtatt forsvaret av Norge. Jfr. **undertegnede, advokat Helligsens**, «Tenk Selv. De virkelige kjennsgjeringer kontra det norske rettsoppgjøret» — (1962) med bilag 1, side 161—163, norsk oversettelse av våpenstillstandsavtalen. Pkt. 4 sier at de norske offiserer får beholde sine våpen og kan reise hjem, og pkt. 8 «for å beskytte Norge». Og fremfor alt fastsetter pkt. (§) 1: «**Samtlige norske stridskrefter legger våpnene ned og vil ikke gripe til dem mot det Tyske Rike eller dets forbundne under den nåværende krigs varighet**», (den annen verdenskrigs). Og administrasjonsrådet fikk etter forsvarsvesenets opphevelse 6. juni 1940 Kongens anerkjennelse som «fortjent av fedrelandet»!

Jfr. også bilag 2, side 164 og 165 i «Tenk Selv» om offisiell norsk—britisk erkjennelse av bare frivillig norsk deltagelse i britisk krigsantrengelser, iflg. Aftenpostens melding 20. sept. 1946, noe Kong Haakon betegner som det eneste mulige (av hensyn til våpenstillstanden og Haag-reguleringen Art. 37, som sier at en slik «instiller overalt de krigførende staters krigsoperasjoner».

Jeg siterer videre fra «Tenk Selv», s. 89: «Strupp Schlochauer i «Wörterbuch des Völkerrechts», Berlin

deren.» (Kilde: Romsdalsposten mandag 9. april -45). Denne ulykken var et direkte massedrap. De drepte var ikke varslet av sabotørene. (Private kilder.)

1960, første del, s. 334 i oversettelse: «Også andre overenskomster mellom partene enn fredsavtale kan tilendebrenge krigstilstand — Den endelige innstilling av fiendtlighetene bringer krigstilstanden til avslutning («zu beenden»), når enten begge krigspartier stemmer overens om å gjennomføre denne beslutning eller bare den ene av partene har gitt sin vilje tilkjenne og den annen part i det minste intet foretar seg for å fortsette krigshandlingene». Begge deler forelå mellom Norge og Tyskland, og i prosessen i Tyskland mot gestaposjef Reinhard i Norge for misbruk av okkupantens legale represalier i henhold til Art. 43, der var tysk statsadvokat og norsk justisdepartement enige om at krigen var slutt 7. juni 1940 ifølge Aftenpostens referat side 14 den 20. juni 1967, morgennr.

Høyesterettsdom 6. mars 1948: Rt. 1948 side 165, har en uriktig tolkning av pkt. 1 i våpenstillstandsavtalen 10. juni 1940. Den er korrekt inntatt i «Tenk Selv» side 161: «**Samtlige norske stridskrefter (Die gesamten norwegischen Streitkräfte) legger våpnene ned**» osv. Det tyske «gesamten» tolket Høyesterett sproglig forvansket til samlede istedenfor samtlige eller alle, som tysknorske leksikoner anviser. Ved de foreliggende 5 norske eksemplarer av avtalen heter det også «alle». At 5 norske eksemplarer forelå fremgår av avtalens slutning. Høyesteretts tolkning ble da til «at de gjenværende stridskrefter i Nord-Norge innstillet fiendtlighetene og overga seg, men den norske regjering fortsatte som ansvarlig leder av landets utenriks- og forsvarspolitik utvilsomt krigen».

Det gjaldt jo å «berge» prestisjen for juristene, selv om henimot 100 000 var feil-

dømt av dem, derav 45 dødsdømt for landsforræderi og Norge fikk skammen som verdensrekordinneholder i landssvik!

«Bostedets Lov» og Grl. § 17 utelukker norsk lovendring fra England av en rømt regjering. **Alliertavtalene 16. mai 1944 kjente ikke Høyesterett i 1948** da de ble hemmeligholdt helt til januar 1950, men de var likevel gjeldende og vedtak dermed gjort om alliert okkupasjon hvorved Art. 43 fortsatt ble gjeldende. Høyesterettsdommen i Haalandsaken m.v. var også ugyldig fordi 2 av dens medlemmer ikke var legale dommere, men forhenværende som selv 21. des. 1940 hadde sagt opp stillingene og dette var godtatt av okkupanten som da isteden ansatte den legale Høyesterett, som virket i 4½ år og som var den virkelige Høyesterett 14. mai 1945, da de forhenværende illegalt utnevnte seg selv uten å vite at Norge da var alliert-okkupert med Art. 43 gjeldende.

Alliertavtalene bestemmer i pkt. 6, at «nordmenn som medlemmer av den allierte ekspedisjonsstyrke vil ikke bli ansett som medlemmer av de norske væpnede styrker». De var følgelig bare norske frivillige i allierte styrker. Jfr. «Tenk Selv» side 164—165.

Fra norsk hold ble det hevdet, at Milorg var med under okkupasjons-skiftet 8. mai 1945 som norsk militærenhet. Men Eidsivating Lagmannsrett uttaler 20. mars 1946: «Milorg ble først mobilisert ved tyskernes kapulasjon» (8. mai 1945), jfr. Rt. 1946 side 702, siste avsnitt. Før deltok de delvis i sabotasjeaksjoner uten å bære sine våpen åpent som bestemt i Landkriksreglementet, artikkel 1 (Lovt. 1910 side 486). Enda mer ifølge

(Fort. side 8)

Den nye okkupasjonsavtale undertegnes i London 16. mai 1944.

Britisk realpolitikk:

(forts. fra side 1)

binettet en beslutning om å gå løs på den aksjonsplan man var enig om. (Woodward sidene 84—87).

22. februar ebbet Finlands evne til fortsatt motstand ut og ambassadør Ivan Maisky underrettet Foreign Office om russiske fredsbedingungen.

Woodward kommenterer: «Den situasjon de allierte nå var stillet overfor ville i alle tilfeller ha vært farlig. Den var så meget mere katastrofal som følge av egen nøling og feilberegninger. Hvis man fra starten av hadde gjort det klart at man bare av geografiske grunner ikke kunne gjøre noe for å redde Finland, så ville sammenbruddet av den finske motstand ha vært et mindre alvorlig slag mot alliert prestisje, og et mindre skrekkinngående eksempel for andre europeiske nøytrale som var gunstigere plasert til å kunne motta britisk og fransk hjelp. Det ville også ha vært større sannsynlighet for en kløft mellom Tyskland og Russland.

Som det hele gikk snakket de allierte om deres hensikt å redde Finland, og hadde gjort lite eller intet. De hadde vist sin interesse for de svenske malmfelter, og var nå ute av stand til å nå dem. De hadde bekjentgjort sin hensikt å stoppe Narvik-trafikken, og Narviktrafikken fortsatte uten inngripen. Selv på dette utviklingstrinn ville et mere resolutt lederskap ha kunnet fatte hvorledes situasjonen lå an, straks trukket seg tilbake fra det større prosjekt, og gått til øyeblikkelig aksjon mot Narvik-trafikken hvis det var klart at inngripen mot denne trafikk ville ha en virkelig alvorlig virkning på tysk krigsindustri.» (side 89).

Jeg vil tilføye:

1. Det må til overflod ha vært klart 22. feb. 1940 for Nygaardsvoldregjeringen at Norge var i den mest overhengende fare for en invasjon fra de allierte og at tyskerne var nødt til å gripe til motforholdsregler, sannsynligvis russerne også. Likevel ga Norge ikke ordre til alminnelig mobilisering! Hvorfor? Fordi Norge tydeligvis avfant seg med de britiske planer så langt det var mulig og ikke var virkelig nøytralt.

2. 22. februar 1940 var de alliertes «større prosjekt» alminnelig kjent i Skandinavia og ble bebudet av Altmarkhendelsen 16. feb. Det samme var falskheten i

Norges nøytralitet. I dette tilfelle ville Hitler ha vært gal hvis han ikke grep til passende motforholdsregler, noe han også gjorde ved å utnevne general Falkenhorst som sjef for «Weserübung» 20. feb. 1940. Kort sagt, så ble den tyske invasjon i Norge 8.—9. april '40 fremprovosert, slik de allierte hadde til hensikt, ved det «større prosjekt» og ved norsk dobbeltspill.

3. De alliertes amoral og udyktighet, plus den norske regjeringens manglende vilje til å gjøre motstand, var så overveldende at Vidkun Quisling burde bli berømt, ikke stemplet som forræder, for å ha sett den tredobbelte fare for Norden så klart, og åpent å ha gått inn for en ordning med Tyskland mens det ennå var tid til det gjennomforhandling. Det var Norges siste håp om å komme gjennom annen verdenskrig forholdsvis uskadd og det var ikke mere «umoralsk» eller «forrædersk» enn de allierte aksjoner eller den norske regjeringens dobbeltspill. Quisling var iallfall ærlig nok til å gjøre sitt syn kjent gjennom FRITT FOLK, mens hans senere anklagere praktiserte bedrag og selvbedrag som viste seg å bli fatalt for Norge gjennom annen verdenskrig og frembragte etterkrigs«retts-oppjøret», som skapte omkring 100 000 urettferdigheter og har delt nasjonen i bitter strid hele tiden siden.

Heldigvis mislykkedes de allierte i å overtale de realistiske finner til å be om hjelp eller de skandinaviske regjeringer til å endre sin politikk med å nekte passasje for allierte tropper før Finland godtok de russiske betingelser natten til 12. mars.

Men likevel «ønsket Daladier (den franske statsminister) å underrette de skandinaviske regjeringer om at vi hadde til hensikt å utføre våre planer uansett deres holdning.» (4.—5. mars)

8. mars. Krigskabinetet erklærte at «vi kunne nå sende 50 bombefly til Finland som svar på (as a bargain in exchange for) en bønn om hjelp eller bare for å opprettholde den finske motstand —»

11. mars. «Den franske regjering ivret for at vi skulle sende noen bombefly straks, og at hvis vi fikk en bønn fra Finland, skulle vår ekspedisjon starte selv om Norge og Sverige hadde nektet oss å passere. M. Corbin (fransk ambassadør i Lon-

don) gjentok for Foreign Office det franske synspunkt at det britiske svar unødig hadde tatt motet fra finnene. Han ble meddelt som svar at vi mente det var urett å gi finnene falske håp og at franskmennene syntes å ha gitt løfter — til og med om en styrke på 200 000 mann — som de ikke kunne oppfylle. M. Corbin sa at hvis intet ble gjort for å redde Finland, ville M. Daladier bli tvunget til å gå av.» (sidene 94—97)

I denne den ellefte time mente minister Chamberlain «at vi ikke burde oppgi ekspedisjonen bare fordi vi hadde mottatt det (svensk-norske) diplomatiske avslag (på passasje). Krigskabinetet ba the Chiefs of Staff om å avgi uttalelse om ønskeligheten av landsettinger i Trondheim, Bergen og Stavanger, såvelsom i Narvik.»

R.H.: Slik ble det siste foregivende av at det «større prosjekt» hadde noen forbindelse med hjelp til Finland, uten som et påskudd for intervensjon, oppgitt. For HMG visste 24 timer tidligere (10. mars 1940) at den finske fredsdelegasjon hadde møtt russerne 8. mars.

Woodward: «Sir C. Dormer (Oslo) svarte natten mellom 11. og 12. mars at han ikke ventet alvorlig obstruksjon eller motstand, men at jernbanelinjen (fra Narvik) lett kunne ødelegges ved sabotasje. Mr. Mallet (Stockholm) mente at Sverige ikke ville gjøre væpnet motstand, men at det sannsynligvis ville gjøre jernbanetransitt meget vanskelig.»

12. mars. «Krigskabinetet bestemte at landing først skulle foretas bare i Narvik og at vi ikke skulle forsøke å gjøre landgang i Trondheim før vi så resultatet av operasjonene ved Narvik. Styrkene for Stavanger og Bergen skulle holdes klar, men ikke virkelig bli sendt. Mr. Vereker (Helsinkiminister) ble meddelt kl. 12.30 at han skulle i fortløpelig gi den finske regjering et vink om at, selv om den skandinaviske nektelse ble opprettholdt, ville vi ikke oppgi våre planer om en rask etterkommelse av en finsk bønn om avsendelse av tropper.» (Sidene 98 til 99)

R.H.: Slik ble britisk meningsløshet føvet til umoralen. For finnene hadde allerede stilt opp i Moskva for å undertegne fredsbedingungen selvsamme kveld! Jeg rødmer av skam.

Selv dette store nederlag var ikke slutten på det «større prosjekt». HMG tilrådet 14. mars den franske regjering at styrken som var samlet for den skandinaviske ekspedisjon skulle spres. Men franskmennene (15. mars) foreslo at den planlagte minelegging i norsk territorialfarvann skulle utføres og at man skulle benytte seg av «den sannsynlige tyske reaksjon til å sette ut i livet vårt større prosjekt med å få kontroll over (de svenske) malmfeltene.»

Daladier falt som forkynt 20. mars, men 25.—26. mars foreslo den nye statsminister, Paul Reynaud «nok engang øyeblikkelig aksjon i norske territorialfarvann, med den sannsynlige konsekvens av tysk gjengjeldelse, noe som skulle gi de allierte anledning til å skaffe seg kontroll over malmfeltene.» (sidene 100—102).

28. mars. På Supreme War Council i London erklærte Chamberlain: «Vi vil ikke nå kunne okkupere malmfeltene i Gällivare som en tilfeldig konsekvens av å sende en ekspedisjon til Finland, men vi kunne meddele de skandinaviske regjeringer at vi reserverte oss rett til å treffe de forholdsregler vi fant nødvendige for å hindre Tyskland fra å oppnå fordeler fra Sverige og Norge. Med andre ord, vi måtte advare dem i alminnelige ordelag om at vi hadde til hensikt å stoppe malmtrafikken til Tyskland. Det ville være en forholdsvis enkel operasjon når som helst å blokere norske territorialfarvann — — M. Reynaud godtok planen om et minefelt i norske territorialfarvann og ønsket at det skulle settes ut i livet straks — samt at det skulle bli fulgt opp med aksjon mot Østersjøtrafikken (fra Luleå).» (sidene 110—111)

Rådet ble sluttelig enig om at «et minefelt skulle legges i norske territorialfarvann 5. april.» (side 112)

1. april. Krigskabinetet godtok en plan som forutsatte «okkupasjonen av Narvik og en fremtreden langs jernbanelinjen til den svenske grense, og, som en defensiv forholdsregel for å komme tyskerne i forkjøpet, et streiftog for å gjøre Stavanger flyplass klar for sprengning, samt okkupasjon av Bergen og Stavanger — — de overveiet ikke engang muligheten av et tysk forsøk på å komme til Narvik. De anbefalte — og Krigskabinetet var enig — at ingen landsettinger skulle forsøkes mot alvorlig norsk motstand. Forberedelser til disse landsettinger ble truffet straks — det ble ikke nevnt luftstøtte. Eks-

pedisjonen til Stavanger ville være klar til å starte 5. april, de andre styrker skulle seile så snart som mulig etter 5. april.» (sidene 112—113)

R.H.: Jeg kan ikke forstå hvorledes noen objektiv historiker, etter å ha lest disse utdrag fra Woodward, kan late som om Norge var offer for en «uprovosert tysk aggresjon». Som Woodward sier: «Hverken de britiske eller de franske myndigheter tok tilstrekkelig notis av rapportene om tyske forberedelser for et kup i Skandinavia. Disse rapporter ble selvsagt ikke mottatt for første gang, de kom nå i en definitiv form, og det er underlig at de allierte ikke viet dem større oppmerksomhet på bakgrunn av den kjennsgjering at det hadde vært så meget offentlig snakk om deres egne planer.» For eksempel en rapport fra svenske marinekilder, sendt videre fra Mallet 26. mars, og fra den svenske legasjon i Berlin, også videresendt av Mallet, som beskrev konsentreringen av 200 000 tonn skip, med tropper ombord, i Stettin og Swinemünde (2. april).

Jeg kan tilføye at min egen avis, Daily Mail (30.3.) bragte en halv spalte forsidehistorie med tittel «Nazi fear for ore ships» (Nazi frykt for malmskip) og som lød:

«Tyskland som er alarmert over sine jernmalmskips sikkerhet, truet av alliert marinaksjon, la frem nye trusler mot Norge og Danmark igår. Offisielle kretser i Berlin talte om å «overvåke de to lands skritt» og hvis Tyskland ikke var tilfreds «ville det gå til øyeblikkelig aksjon». Disse to land må nå innta en fastere holdning likeoverfor Britannia.

Nøytrale observatører i Wilhelmstrasse rapporterte at det tyske utenriksdepartement nå betrakter britisk aksjon i norske og danske territorialfarvann som en av de største trusler mot tysk handel, og tror at en nordvestlig krigssone vil bli fremkalt.»

Det tyske utenriksdepartements avis sa: «De allierte venter at de nøytrale stater skal ta ibruk en politikk med «aktiv nøytralitet» — d.v.s. en form for nøytralitet som de godkjenner, fordi den er ugunstig for deres fiender. Fordi det bare finnes én definisjon på nøytralitet, bør de nøytrale land advares mot å bøye seg for allierte ønsker.» (Gjengitt i DM 30. mars.)

Stockholms Tidningens Berlinkorrespondent sa: «Vel informerte tyske kretser mener at begivenhetene

Da Danmark ble - -

(forts. fra side 1)

dette spennende historiske kapittel.)

Vår danske kollega REVISION behandler dette kapittel i dansk historieforskning og skriver bl. a.:

«Ovennevnte avsløringer kan åpne veien til erkjennelse av den fulle sannhet i det innviklede renkespill av hva der kan kalles landsforræderske planer og handlinger i spørsmålet om hvem der skulle besette Danmark, russerne eller engelskmennene, om Danmark skulle være «Vest» eller «Øst».

Hverken bataljen Peter P. Rohde — professor Fog eller de som kommenterer den, har våget å nærme seg selve årsaken til at Danmark kom på vestlig side omenn i aller siste øyeblikk. Peter P. Rohde har som nevnt pekt på noen av dem som rev spillet overende for Frihedsraadet.

Han peker på at det var offiserer som sammen med tyskeren Georg Duckwitz (forøvrig han som sammen med dr. Best formidlet overføringen av jødene til Sverige, som frihetskjemperne også har tatt både æren og pengene for), Hans Hedtoft og Vilh. Buhl, som foranlediget at Danmark ble

befriet av engelskmennene istedenfor russerne.

Men det var flere på det laget, bl. a. daværende folketingsmann Aksel Møller, en bror av Poul Møller, en tysk etterretningsmann og dansken løytnant Tage Petersen, hvis overordnede var ovennevnte tyske etterretningsmann, der forøvrig også var offiser i den tyske hær.

Det det dreiet seg om for denne fløy, hvor altså også offiserer, Duckwitz, Hans Hedtoft og Vilh. Buhl var med, var å formå en del av den tyske hær, som i sto i sterke stillinger på Lyneburg Hede, til å overgi seg uten kamp, da russerne ellers ville nå til Danmark som de første av de «allierte».

Det lykkedes. Engelskmennene fikk fri bane, og russerne rakk bare til Bornholm, hvor de største byer ble bombet sønder og sammen og skip med tyske flyktninger i tusenvis ble senket.

Men det er et hittil for det danske folk fortiet etterspill. Striden mellom de borgerlige proengelske i Frihedsraadet, som også Peter P. Rohde avslører, og kretsen om dem og kommunistene, der var de sterkeste, skulle for alt i verden skju-

i løpet av de siste 24 timer har tatt en uhyre farlig vending for de nøytrale, spesielt Skandinavia. Kanskje de nøytrale ville forstå situasjonen bedre hvis de var klar over at vestmaktene er bestemt på å hindre jernmalm fra å komme frem til Tyskland. — — — Situasjonen er nærmere det punkt enn man i alminnelighet vil tro da Tyskland vil bli tvunget til å ta skritt for å beskytte sine vitale interesser.»

I kommentar til disse meldinger (30. mars) skrev Daily Mails utenriksredaktør: «Intet under at Hitler er rede til å gå til den ytterste grense for å holde åpen denne ruten til Narvik — selv til å true med å skape en krigssone i Skandinavia.»

Så tidlig som 28. des. '39 hadde jeg selv rapportert i Daily Mail: «Storbritannia og Frankrike vil gi militær hjelp (til Finland) — — organisert i London og Paris av militæreksperter etter konferanse med engelske og franske offiserer som har tatt del i manøvrer i Finland.»

Hitler trengte ingen suffering av Quisling eller noen annen outsider for å være klar over fra desember av

og fremover, om ikke tidligere, at Tysklands våpenindustri var alvorlig truet gjennom alliert renkespill i de nordlige land — gjennom det Woodward kaller det «større prosjekt» for intervensjon i Finland, Sverige og Norge. De offisielle britiske dokumenter bekrefter rikelig at Hitler ble provosert, med hensikt, til å sikre legitime tyske interesser i Norge ved å gripe til **motforholdsregler** 8.—9. april 1940. Så ropte de allierte og Norge fy!

Disse dokumenter bekrefter også mitt syn på side 186 i «Quisling prophet without honour», at «myten om et brutalt Tyskland, hjulpet av Quisling, angripende et uskyldig Norge og et altruistisk Britannia som styrter til hjelp ikke holder for undersøkelse.» Takk, Sir Llewellyn Woodward. De har gjort offentligheten en tjeneste.

Er det for meget å håpe på at historielærebøkene i Norge og utenlands vil bli korrigeret overensstemmende hermed? Det er på tide! Eller skal politiadjutant T. Haukenæs og riksadvokat L. J. Dorenfeldt ha det siste ord? For min del foretrekker jeg All Souls College, Oxford, som autoritet.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

selv heller ikke akkurat blinde for enkelte paralleller mellom de opprørte mellomkrigsår og vår egen tid. Særlig finner vi en påfallende samstemmighet mellom det daværende og det nuværende regimets maktesløshet og unnfallenhet likeoverfor de krefter som åpenlyst har satt seg som mål å likvidere hva der med et moderne uttrykk kalles «the establishment».

Det var nesten nøyaktig det samme trøstesløse bilde som fremstod for Mussolini og hans menn, da de så tidlig som i mars 1919 stiftet de aller første fascistiske kampforbund eller «Fascio de combattimento». Vi siterer fra disse menns program slik det ble formulert av Benito Mussolini:

les, fordi man ikke turde annet eller kunne være annet bekjent overfor befolkningen i disse forvirrede og farlige tider, hvor begge fronter sto overfor å skulle enes, så de kunne redde skinnet ved å gjøre andre til syndebukker, hvilket også lykkedes på skandaløs måte.

Løytnant Tage Petersen, som var Aksel Møllers spesielle kontaktmann til tyskerne, som ønsket å frelse Danmark fra å bli russisk område, visste for meget om spillets sentrum. Han ble arrestert som tysk «Medløper», skjønt han opprinnelig meldte seg som soldat på den danske regjering oppfordring.

Man kunne ikke godt unngå å hente Tage Petersens overordnede i Tyskland som vitne. Men natten til den dag han skulle komme ble Tage Petersen henrettet. Så er hans munn lukket om dem som spilte hasard om Danmark, og som nå holder på å bli tvunget frem fra buskene.»

Så langt REVISION. Løytnant Tage Petersen var en av de danske offiserer som hadde etterkommet krigsminister Søren Brorsens inntrengende oppfordring om å melde seg til kamp mot kommunismen. Han var blitt såret på østfronten og derefter beordret til Danmark på rekreasjon. Under sin rekonvalesens skulle han også fungere som sjef for etterretningstjenesten i København, og det var i denne egenskap han fikk utvirket fri gjennomfart for engelskmennene.

Når vi nevnte at saken også har interesse i forbin-

SUF-ene vil ikke ha noen konkurranse. De vil forføre ungdommen ifred. Men kan så dette sammenlignes med nasjonal idealisme?

«Intervensjonismens og seierens hevn, dom over de ødeleggende og uvirksomme partier, anklage mot den ledende demokratisk-libera-

delse med norske forhold, så tenker vi på Bernt Balchens bok med avsløringer om de planer russerne hadde om ikke å gi slipp på det de hadde besatt av Nord-Norge, men til og med å utvide sitt grep på Norge. Under et fyllekalas snakket russiske offiserer åpent om dette og om den knipetang de skulle omfatte Norden med fra Danmark og Norge. Da grepet om Danmark mislykkedes slik som foran meddelt, så fant de det formålstjenlig å holde gode miner til slett spill og også å trekke seg ut av Norge slik at de ikke skulle forspille noen andre steder som i øyeblikket var viktigere. Norge kunne man vel forsyne seg med igjen når som helst. I samme forbindelse nevner vi også den aksjon president Roosevelt foretok overfor våre eksilfolk om å la Sovjet få adgang til isfri havner i Nord-Norge. Eksilregjeringen, og i første rekke kanskje daværende kronprins Olav motsatte seg dette energisk — æres den som æres bør — men Roosevelts innstilling var klar. Likevel har man i Oslo anbragt et digert monument over denne høyst tvilsomme herremann!

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

le, viljesvake og motløse klasse, anerkjennelse av det italienske folks kraft og dyktighet, stimulering av arbeidslysten hos dem som kom fra skyttergravene, nødvendigheten av nasjonal syndikalisme, parlamentarismens avskaffelse, appell til ungdommens krefter, forakt for forslitte talemåter, samfunnsfølelse og anerkjennelse av statens suverenitet, og fremfor alt en livsoppfatning basert på plikt, disiplin og kamp.»

Som man ser et opplegg som har sin aktualitet ennå i dag, over 50 år senere. Bortsett fra adjektivet «italiensk», kunne teksten vært vedtatt av nær sagt hvilken som helst «høyreekstrem» bevegelse i dagens Norge.

Det er mange som mener at venstre-kreftene har altfor fritt spillerom i Kongeriket, og at regimet — hvis et slikt eksisterer som noe annet enn et maktapparat i utenlandsk sold — bør treffe tiltak for å gjenopprette norske tilstander i samfunnet. Ikke alle disse opponenter er «nazister».

Men demokratiet har bare sin egen forskruddhet å takke for at de samme samfunnsbevarende elementer, som danner den naturlige motvekt mot Rotfront-bander og annet venstre-krapyl, isteden går sine egne veier og eventuelt gjør felles front med «nazistene».

Det har vist seg til evidens at det parlamentariske snakkeveldet ikke på noen måte makter å sitte med ansvaret i et land gjennom lengre tid uten at samfunnet glir ut i fullstendig oppløsning. At det derfor også kommer nazistiske toner fra folkedypet, burde ikke overraske noen — det er såre naturlig.

Som man reder osv. . . .

Økende tvil — —

(Forts. fra side 5)

Artikkel 2 i det totalokkupererte Norge. De kunne derfor «skytes om de fanges». På side 703 anføres at tyskerne har «unnlatt å stille for retten en lang rekke fanger som de kunne ha dømt til døden for sabotasje og illegale organisasjoner uten å krenke krigens lover og sedvaner».

Men ved den norske lovløshet som ble startet 14. mai 1945 av de forhenværende, ble det første lovbrudd en delvis forkastelse av aldersgrenseloven av 14. mai 1917, anngivelig vedtatt ved eksil anordning 26. januar 1945, ugyldig iflg. Grl. § 17 og Art. 43. Den bestemte: «Medlemmer av Høyesterett som er utnevnt før 9. april 1940 kan uten hensyn til oppnådd aldersgrense (70 år) fortsette i stillingen inntil 30. juni 1946». Foruten at dommer og kjennelser ble avsagt av den ugyldige Høyesterett som bestod av ulovlige forhenværende, var der før 30. juni 1946 også 3 overåringer som var dobbeltugyldige. En ugyldig dommer gjør dommen eller kjennelsen ugyldig, så ugyldigheten var fullkommen. Det gjaldt således Haalandsaken, Quislingsaken og Skanckesaken som ble ugyldige standarddommer under det videre såkalte rettsoppgjør i Norge.

Professor Skeies vurdering av rettsskandalen som Norges største rettsløshet og av prost Hedem anført som «innledning av justismordets epoke i rettstaten Norge og dommernes svikt av sin dommer» i Farmand 14. mai 1966 er følgende berettiget.

Statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann, har nylig i 10 ekspl. av «Aktuell» levert lodige bevis for uriktige avtaler og oversettelser og nå er også prost Hedems artikler med skarp-sindig tolkning utkommet.

Rettsoppgjøret måtte jo gå galt når dommer Solem, som i 1945 skrev sin kommentar om Kongens lovgivningsrett ifølge «Konstitusjonell nødssituasjon» (side 11), ikke kjente Alliertavtalene, hemmeligholdt til han før utgivelsen i januar 1950 fikk lese dem sist i 1949, og da så at alle dommene hans og kommentarene falt helt sammen. Det gjorde han også selv og døde derav i 1949. Men vi har ikke nå dommere som kan råde bot på skandalen ved gjenopptagelser ifølge straffeprosesslovens § 414. Det må Stortinget gjøre og oppheve dommene ved lov i henhold til Grl. § 49: «Folket udøver den lovgivende Magt ved Stortinget»,

Sverre Helliksen

JØDENE VIL HA HAMBRO

Det vakte i sin tid stor indignasjon da Quisling tegnet C. J. Hambro som jøde. Ja, Odd Nansen, den store silkefrontmann, er ikke ferdig med den sak ennu og tar emnet opp i sin siste bok. Nå er det jo riktig dette at C. J. Hambro ikke engang ville blitt rammet av Hitlers strenge jødelover, så det var vel ikke rare greiene med jødedommen hans. Imidlertid ser vi nå at Jewish News Agency (ifølge «The Thunderbolt») hevder at den tidligere stortingspresidents sønn, p. t. president i FN's hovedforsamling, Edvard Hambro, er jøde. Det skrives også at en gren av hans familie emigrerte til England og stiftet Hambro Bank of London. Så jødene selv synes tydeligvis ikke at Hitlers jødelover var omfattende nok.

SØR-AFRIKANSK MILITÆRHJELP

I all striden omkring de bebudede britiske våpensalg til det forkjetrede Sør-Afrika har norsk dagspressens holdning vært entydig på de svarte negerhøvdingers side. Man må ikke ha noe med de hvite i Sør-Afrika å gjøre. Men en ting er teori, en annen praksis. Det er jo noe Norge stadig praktiserer, bl. a. i alt skrålet om henrettelser — vel å merke i andre land. Iallfall meddeler den sør-afrikanske avis «Star» at Sør-Afrika har bidratt med 80 % til utviklingen av det rakettsystem som et fransk våpenfirma nå skal selge til Norge. Dagbladet er imidlertid på pletten for å forsvare demokrati og raseblanding og har foreholdt det norske Forsvarsdepartement dette stygge brudd på boikottparolen. For skitt i Norge, leve demokratiet, sier bladet tydeligvis, sin vane tro. Forsvarsdepartementet svarer at det ikke har sett noen grunn til å foreta nærmere undersøkelser. Man trøster seg med at det franske firma intet har sagt om sør-afrikansk medvirkning i våpensalg til Norge. En annen kjøper er ellers Libanon, som skal bruke dem i forsvar mot fortsatt israelsk aggresjon.

VG «INTERVJUER» IGJEN

Våre lesere vil huske at VG før jul påsto å ha avlagt besøk i Folk og Land,

hvor man hadde oppdaget skummel undergravningsvirksomhet av ungdom sammen med gamle forherdede nazister. Noe slikt besøk kjente man imidlertid ikke til i vår redaksjon. Nå har VG laget en lignende historie med studentene på Blindern. Bladet hevdet å ha intervjuet styreformannen i Samskipnaden, som meddelte at de husleiestreikende studenter ville bli kastet ut hvis de ikke betalte. Vi sier ikke noe på det, naturligvis, det er jo vanlig praksis. Men det penible for bladet er at styreformannen, Arvid Sveen, benekter å ha uttalt seg til bladet. En mann, som han oppfattet som en vanlig student hadde, uten å presentere seg, stilt ham noen spørsmål i en heis. Det var derfor «med stor forbløffelse jeg leste en forvrengt versjon av vår samtale, som attpåtil har form av et intervju, i dagens nummer av Deres avis», skriver Sveen til VG. Vel, vi kan ikke si vi er like forbløffet etter det vi selv har opplevet! Imidlertid synes vi nok at VG i sin ville jakt på sensasjoner og opplag i konkurransen med den gamle journalistiske fribytter Dagbladet begynner å anta høyst utekkelige former.

UT AV ISRAEL IGJEN?

Jødene later til å ha vanskelig for å finne seg tilrette i noe land, selv Israel har i det lange løp ikke slik tiltrekningskraft. Iallfall klager den israelske minister Nathan Peled over at omkring 100 000 jødiske vitenskapsmenn og teknologer har forlatt Israel, storparten til Amerika, og at «alle vår regjering forsøk på å få dem til å vende tilbake har slått feil. Trass i mange overtalelser og gode betingelser har bare 7 000 vendt tilbake.» Han kritiserte dem for å ha mistet sin «pionerånd» på grunn av høyt betalte jobber i USA.

PAKISTANEREN SOM BLE INDER

VG har oppdaget en stygg «rasediskriminering» i Oslo, verdt en diger trespaltet tittel på forsiden og mere innvendig. «Inder skulle studere rasediskriminering i Norge: Nektet adgang til Oslorestaurant», jamrer bladet i den digre overskriften. Nå fremgår det imidlertid av teksten at vedkommende

slett ikke var fra India, men fra Pakistan, så VG har vel kanskje forsøkt å gi ham en litt bedre status? Det som hendte var at «inderen», som møtte opp utenfor restauranten sammen med en bantu fra Sør-Afrika og en student fra Ceylon, ikke ble sluppet inn, trass i at slippet var i orden. Restauranten beklaget selvsagt hendelsen sterkt da bladet gikk løs på den, men undskyldte seg med at utkastere mente å gjenkjenne en av de tre som en kjent bråkmaker. En annen side av historien er vel også at pakistanere — med rette eller urette — ikke har noe godt ord på seg hverken her eller i det England som kan glede seg over en ren pakistan-invasjon. Blant annet har mange av dem befatning med narkotikahandel, ser det ut til. I Stockholm fant man således nylig 30 kilo cannabis i kufferten til to pakistanere som ankom til Sverige på studiereise. Så det er kanskje ikke så rart at både restauranter og andre kan bli litt mistenksomme. Men det er naturligvis synd når det går ut over uskyldige rasediskrimineringsstudenter.

BESKYLDNINGENE MOT ISRAEL

for brutal opptreden som okkupasjonsmakt i de erobrede araberstatområder har som kjent stadig vært gjentatt. Og helt grepet ut av luften kan de vel ikke være eftersom den israelske forsvarssjef nå — tydeligvis presset av opinionen ute i verden — «har bedt en høyere offiser om å granske alvorlige klager over de israelske soldaters oppførsel i Gaza-stripa». Det klages over «at israelske soldater mishandler arabere og ødelegger eiendom under razziaer og husundersøkelser.» Naturligvis avviser israelske tjenestemenn alle beskyldninger og vi antar at også den «høyere offiser» vil finne at alt er i orden slik at alt kan fortsette i den gamle gjenge etter at verdensopinionen er beroliget.

SOVJET HOLDER PÅ MORALEN

Den pornobølge som også skyller over vårt eget land og hvis småskvulp til og med slikker innover scenegulvene på våre statsunder-

støttede teatre, ser man i Sovjet som bevis på «Vestens dekadanse». Og spesielt vekker utviklingen i Bundesrepublikken åpen kritikk. Fagforeningsbladet «Trud» hevder således at i Bundesrepublikken næres systematisk befolkningens «dyriske instinkter». En ny liberaliseringsbølge, som bundesregjeringen tar sikte på, vil få de siste skranker til å falle. Dette lovforslag i et land, hvor utbredelsen av pornografi allerede er fri og kan operere uhindret, ville gjøre slutt på den siste moral. Obscöne bilder, skriver «Trud» smykker tittelsidene på de illustrerte blad, mens man kan se ville orgier på fjernsynskjermene og teaterscenene.

NEGER-ENGLER

Vatikanet holder seg såvisst ikke tilbake når det gjelder tidens knefall for den svarte verden og de svarte rasister. I en ny frimerkeserie som allerede er kommet til salg, presenteres for første gang svarthudete engler for å vise at de himmelske herskarene ikke bare består av hvite engler. Nå mangler man bare en utfyllende serie med hvite djevler.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.15

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND